

Da Oplysningerne for de to Køns Vedkommende falde noget forskelligt ud, skal her gives en Oversigt over hvert Køn for sig:

	Mænd.	Kvinder.	I alt.
Anbragte hos Forældre eller nær Slægt	49	41	90
— — fremmede	74	25	99
Arbejdsføre, mere eller mindre	103	38	141
Ikke arbejdsføre	20	28	48
Anbragte ved Haandværk	16	”	16
Vanføre eller paa anden Maade legemlig svage	5	17	22
Anbragte paa Landet	73	32	105
Anbragte i Byer	50	34	84
Overgaaet til Selverhverv	30	9	39
— - Aandssvageanstalt	9	14	23
— - Sindssygeanstalt	2	1	3
— - Fattiganstalt	6	1	7
Afgaaede ved Døden	2	9	11

Da de kvindelige aandssvage ude i Livet øre udsatte for andre og større Farer — navnlig i kønslig Retning — end de mandlige, har man været mere forsigtig og ængstelig for at anbringe dem; dette finder sit Udtryk dels deri, at der er anbragt relativt langt færre Kvinder end Mænd, dels deri, at forholdsvis langt flere Kvinder end Mænd ere anbragte hos Forældre og nærmeste Slægt. Dette sidste hænger ogsaa sammen med, at de anbragte Kvinder ere langt mindre arbejdsføre og mere behæftede med legemlig Svaghed end Mændene. Derfor have ogsaa flere Kvinder end Mænd maattet ty tilbage til Aandssvageanstalterne, og langt færre have kunnet gaa over til Selverhverv. Hvad dette sidste Udtryk angaar, da er det saaledes at forstaa, at de paagældende ikke mere ligge nogen offentlig Kasse til Byrde, men enten klare sig helt paa egen Haand eller hos Forældre og Slægt faa den Haandledning, som de vanskeligt kunne undvære, selv om de ved deres Arbejde kunne fortjene Livets Ophold.

Da den første Bevilling (paa 1,000 Kr.) ved Finansloven for 1879—80 blev given til dette Formaal, benævnedes den „Til Forsøg med aandssvages Anbringelse i praktisk Virksomhed“. Dette Udtryk viser, at man den Gang udelukkende tog Sigte paa de arbejdsføre aandssvage, og ovenstaaende Statistik viser, at denne Kategori endnu udgør Hovedmassen af de anbragte. Men i de senere Aar er der kommet en Del laverestaaende aandssvage til, dels „rene Asylister“, dels „Halvasylister“ med ringe eller ingen Arbejdsevne. De første ere hovedsagelig komne til ude fra Livet og ere i mange Tilfælde Ekspektanter, der vente paa Optagelse i Asylerne, og for hvem Understøttelsen altsaa er midlertidig og udelukkende har Karakter af „Understøttelse“. De sidste, Halvasylisterne, ere mest komne fra Anstalterne, der paa den Maade have søgt at gøre Plads for de mange Ekspektanter, der vente paa Optagelse i Skolehjemmet. Naar i øvrigt Anbringelsen af disse sidste Individuer er forsvarlig, maa det formentlig anses for mindst lige saa retfærdigt og billigt at yde Understøttelse til dem som til de mere arbejdsføre.

Og Erfaringen har vist, at det er muligt at skaffe gode Plejehjem til alle dem, for hvem saadanne hidtil ere søgte. Der er altid stor Efterspørgsel efter vore Plejebørn, saa vi have steds nok at vælge imellem. I forrige Maaned fik jeg 30 Tilbud om at tage et Pigebarn.

De aandssvage befinde sig gennemgaaende vel og føre en lykkelig og fredelig Tilværelse i Hjemmene, mest maaske, naar disse ere smaa, isoleret beliggende Landbohjem, hvor der ikke holdes Folk, og hvor den aandssvage har de bedste Betingelser for „at vokse sammen med Familien“. Paa Spørgsmaal, om de ville følge med hjem til Anstalten, svare de næsten alle uden Betænkning Nej, hvorimod de gerne besøge deres gamle Hjem, især ved festlige Lejligheder. Det er sjælden nødvendigt at flytte et Individ fra et Plejehjem til et andet. Er der Grund til Klage fra min Side, saa er det gerne Beklædningen, der lader noget tilbage at ønske. Een Vanskelighed er der dog forbundet med at holde visse urolige aandssvage i selv gode Pladser, og det hænger sammen med deres Mangel paa Evne til at bedømme deres egne Kapaciteter, som de altid overvurdere. De kunne ikke forstaa, hvorfor de trænge til Formynder, og hvorfor de ikke kunne „tjene for Løn“ som alle andre; Misfornøjelsen hermed kan blive saa stor, at man lader vedkommende forsøge at klare sig selv. Mislykkes det,